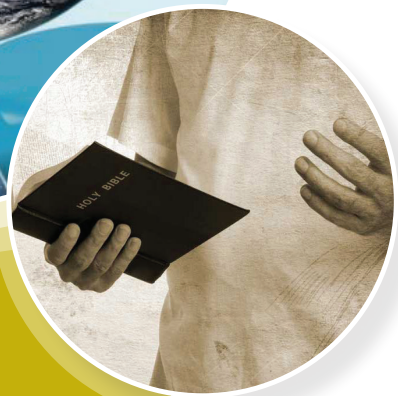

МИСИОНСКИ СТИХОВИ

Евангелски активности
на верниците

ЧЕТВРТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2022

Саботиа, 1 октомври 2022

Искушенија под кои се кршиме

„Граници“ - ова се ограничувања во однесувањето што ги дефинираат односите. Здравите граници промовираат здрави врски. Променетите граници водат до скршени срца, скршени бракови, уништени кариери и неуспешни мисии. Искуството покажува дека секој кој работи со модернистички или постмодернистички секуларни личности ќе се најде во позиција да ги тестираат нивните граници на однесување на начини на кои не очекувале.

На пример, како да реагирате конструктивно кога световниот гостин што сте го поканиле на вечера носи вино, бидејќи така би реагирал и кога би бил поканет во световна куќа? Што правите кога пријател кој ви поставува прашања за вашата духовност очајно сака да оди на фудбалски натпревар во сабота со вас? Што треба да направите кога пријател кој редовно присуствува на богослужбите во вашата црква сака да донесе свинско месо како свој придонес за заедничкиот саботен ручек на сите верници? Што треба да му кажете на световен пријател кој стоел во ред со часови за да ви купи билет за премиерата на наградуваниот филм што се одржува во сабота наутро? И тогаш, кога ќе сфати дека одите во црква во сабота наутро, го менува билетот за попладневната емисија?

Со секој од овие примери – но и со многу други - „орудијата на промена“ се соочувале во својата мисија да им пристапат на секуларните модернисти и постмодернисти. Секој од нив претставува предизвик за неговите граници на однесување, и во секој случај, вештата примена на соодветните граници на однесување нуди најдобри изгледи за одржување и зајакнување на врската на здрава основа. Секогаш кога во некои заемни односи се воспоставуваат здрави граници на однесување, самата врска станува поздрава и побезбедна. Секој може да постави и одржува успешни граници на однесување откако ќе сфати како да го направи тоа - и ако сака.

Сабота, 8 октомври 2022

Границите и мисијата меѓу секуларните личности

Одлучете да бидете „орудие за промена“. Одлуката некој да биде „орудие за промена“ во секуларниот свет се заснова на најдлабоките верувања и животни одлуки на една личност. Тоа значи - јас го прифаќам повикот да го поминам животот ширејќи ги моите верувања со оние кои не веруваат. Бидејќи верувањата претставуваат вредности за кои сум подготвен и да умрам, додека животните одлуки претставуваат она што го прави животот вреден за живеење, сето тоа претставува силна мотивација за мене.

Еден од предизвиците што се појавуваат кога некој адвентист одлучува да работи со припадниците на најважните општествени и социјални струења меѓу секуларните личности, се состои во тоа што тој често одредени критериуми ги поистоветува со виталните верувања. „Орудие за промена“ мора да се подготви за острите критики од страна на оние кои не работат на исто ниво на аналитичко размислување. „Орудие за промена“ ќе треба да покаже подеднакво трпение и кон своите браќа и сестри по вера, како и кон модерничките и постмодерничките секуларни личности.

Верувања, чувства и склоности. Исклучително е важно „орудието за промена“ да ја препознае разликата меѓу неговите верувања и чувства, меѓу неговите животни избори и неговите склоности. Обожавањето на Бога е осведочување, но точниот *начин на кој* го изразуваме нашето обожавање, е прашање на склоност. Дали се молиме стоејќи, со подадени раце или клекнуваме ничкум на молитвен килим? Бидете свесни дека истата музика на оргулите која за мене звучи „прекрасно“, на некој друг може да му звучи „погребно“. Во нашата служба за секуларните и постмодерни личности, ќе треба да се откажеме од многу наши склоности. За да го избалансираме процесот, ние треба да изнајдеме начини како да ги сообразиме овие склоности.

Без разлика колку темелно ќе се подготвувате, нема да можете

да го предвидите секој предизвик што ќе го стави пред вас мисијата за секуларниот свет. И затоа е исклучително важно да имате силно чувство за идентитет како адвентист на седмиот ден, јасна и цврста лична теологија и способност да правите разлика меѓу верувањата, чувствата и склоностите. Многу црковни „стандарди“ знаат да бидат едноставно нечии силни склоности маскирани како верувања.

Еластични, а не крути. Кога зборуваме за робусни, цврсти и здрави граници, важно е да се забележи дека тоа не мора да значи оти мора да се направи детален список на активности и низа околности. Ваквите списоци се со тенденција да имаат дијаметрални спротивности: да-не, светло-темно, живо-мртов, или-или. Од друга страна, реалниот живот е склон да биде аналоген, преоден тек од лошо кон подобро, кон уште подобро, кон најдобро. На новата Земја ќе уживаме само во најдоброто. Во овој скршен и грешен свет, понекогаш „орудието за промени“ ќе се спушти на скалата, можеби до она што е „добро“ во обидот да стигне до изгубените.

Упатувањето на компромис, секако, предизвикува загриженост. Меѓутоа, дури и Бог направил компромиси во обидот да им се приближи на луѓето таму каде што се. Во петте Мојсееви книги, Бог се согласил на ропство (Види 2. Мојсеева 20,10-17) и развод (Види 5. Мојсеева 24,1-4; 2. Мојсеева 2,24). Иако и двете биле против Неговата волја, Тој дозволил да постојат, но се трудел да најде лек против големата злоупотреба на истите (2. Мојсеева 21,1-6; 5. Мојсеева 24,1-4). Сепак, мора да се признае дека ова „спуштање на скалата“ носи со себе и големи опасности.

Од друга страна, „мерилата“ носат свои проблеми. Списокот на правила не се покажал како успешен кога се во прашање границите. Знае да биде сосема спротивно. Во практика, ваквите обиди стануваат крути и кршливи. Можеме да го поставиме прашањето: На горната скала, колку далеку надесно може да оди некој пред да достигне до ознаката „лошо“? Крутоста нè спречува да се поместиме доволно надесно на скалата со ознака „најдобро“ за да допреме до многу луѓе. Меѓутоа, ако дозволиме

ознаката „јадно“ за нас да стане „добро“, во некој посебен случај, зошто таа да не биде таква во сите ситуации? Ваквите кривки граници „или-или“ не можат лесно да се вратат на нивното право место. „Орудие“ може да почувствува дека ја оптоварило својата совест, да почне да очајува и да ја губи својата поткрепа во верата. Спротивно на ова, ако верникот остане еластичен и ако сфати зошто морал да ја растегне границата на своето сфаќање заземајќи позиција што не е најдобра, но која му овозможува да ги достигне изгубените без да ги наруши своите убедувања, тој ќе се чувствува многу подобро. Успевам да го направам за другите она што никогаш не би го направил за себе! Исус ги лекувал болните во сабота, но не сакал да го врати својот живот сè додека не поминат светите саботни моменти. И апостол Павле го препознал тој принцип во 1. Коринќаните 9,19-27: „Зашто, иако сум слободен од сите, станав роб на сите, та повеќето од нив да ги придобијам: за Јудејците станав Јудеец, за да придобијам Јудејци; за оние што се под Закон, станав како да сум под Закон, за да ги придобијам и тие под Закон; за оние што се без закон, станав како да сум без закон, иако пред Бога не сум без Закон, туку сум под Законот на Христос, за да ги придобијам и оние што се без закон. За слабите станав слаб, за да ги придобијам слабите. За сите станав сè, та на каков и да било начин да спасам некои од нив. А ова го правам поради Евангелието за да бидам соучесник во него...“

Здравите граници се цврсти и еластични; тие можат да претрпат удар и да се вратат назад. Ова е важно, бидејќи во грешниот свет тие ќе мора да претрпат многу удари. Библијата говори за ѕид, особено за ограда од трње, како бариера против сатаната (Види Осија 2,6.7!). „Ете, затоа Јас ќе и го препречам патот нејзин со трње и ќе ја заградам со ограда, и таа не ќе може да ги најде патеките свои...“, зашто „Мене Ме заборавила, вели Господ.“ И денес, оградата од трње треба да се сфати како сериозна граница.

Сабота, 15 октомври 2022

Стратегија за обновување на границите

Проблемите со границите се јавуваат поради многу причини. Ако некој сфати дека има проблеми на подрачјето на границите, како повторно да ги воспостави, обнови и зајакне? Постојат неколку основни чекори што секое „орудие за промена“ треба да ги има на ум секогаш кога се обидува да допре до секуларно настроените луѓе:

- Вашиот духовен живот нека биде витален.
- Бидете свесни за потенцијалните опасности во секоја ситуација.
- Бидете свесни за единствените секуларни/постмодернистички предизвици.
- Поставете ги вашите граници намерно и проактивно.

Вашиот духовен живот нека биде витален. Границите не постојат заради самите нив. Клучната граница е времето. И како што клучот од вашата куќа отвора пристап до сидовите, претсобјето, ходникот и секое скапоцено нешто што е скриено во куќата, така и границата на времето овозможува пристап до секоја ваша граница и до сè што тие штитат. Без разлика колку се силни барањата на службата, секогаш издвојувајте доволно време за вашиот Господ, за самите себе и за вашето семејство. Постои причина зошто Бог издвоил една седмина од вашето време и само една десетина од вашиот приход за Себе. Бог знае дека за здравите меѓусебни односи е потребно време, и тоа многу време. И не заборавете на потсетникот за квалитетно време; времето е слично на златна руда - толку многу злато се вади од рудата! Дали сакате повеќе злато? Прочистете повеќе руда! Дали сакате поквалитетни односи? Вложете повеќе време во нив!

Одржувањето урамнотежен живот не значи да се одземе од служењето - тоа е суштината на служењето! Ако спасението значи одржување на спасоносен однос со Бога, служењето е работа

да им се помогне на луѓето да воспостават спасоносни односи. Не заборавајте: „Нема ученик поголем од својот учител; но секој што ќе се усоврши, ќе биде како и учителот негов!“ (Лука 6,40).

Ако посветеноста на службата резултира со сериозно неурамнотежени односи, тогаш и оние што ги поучувате, ќе ги усвојат тие неурамнотежени односи. И ако се придружат на вашето служење, тие ќе ги „официјализираат“ и „институционализираат“ тие недостатоци во заедничките односи, па тие потоа ќе станат карактеристика по која ќе се препознава вашата служба. Пречекорените и неправилни граници секогаш се протегат двонасочно! Оние чиишто граници биле прекршени, ќе ги кршат и границите на другите луѓе!

Секогаш бидете свесни за потенцијалните опасности. Искушувачот секогаш напаѓа некоја вистинска слабост во нашиот систем на вредности; тој секогаш нуди да задоволи некоја наша потреба по која копнееме. Бог очекувал Ева да јаде за да го задоволи својот глад. Нејзиниот грев не бил во задоволувањето на гладот. Не, гревот бил во тоа што таа се послужила со забранетата храна, со забранетото овошје, за да го задоволи гладот. Ако својот од Бога даден глад го задоволувате со соодветна храна, нема да бидете во искушение да го барате забранетиот плод.

Бидејќи никој од нас не е совршен, сите ние имаме и незадоволени потреби. Императив е „орудието за промена“ да биде двојно внимателно во подрачјата каде што се бори со самото себе. Свеста за нашите слабости нема да нè исполни со страв, туку со понизност; не со очај, туку со внимателност и разумност. Како и еден добар одбранбен играч, „орудието за промена“ не само што ќе биде свесно за опасностите кои се веднаш пред него, туку и за оние потенцијални опасности кои сè уште се далеку од него.

Секуларно-постмодернистички предизвици. Во овој хаотичен свет, сите ние сме „преминале“ некои граници. Сепак, границите на постмодернистот се особено загрозени. Ова може да се припише на многу причини. Современото општество се фали дека ги крши границите. Особено младата генерација во западниот свет морала да претрпи рушење на речиси сите важни

институции во својот живот - разорени домови, корупција на власта, напади на традиционалните вредности. Генерацијата X (родени од 1964 до 1980 година) е најпромашената, најзлоупотребувана, највознемирувана, најмалтретирана и најзапоставена генерација во поновата историја.

„Орудие за промена“ мора да разбере дека нарушените граници на постмодернистичките личности значи дека тие лесно ќе можат да ги загрозат и неговите граници. Покрај тоа, тие ќе бидат многу чувствителни и многу навредливи кога „орудието за промена“ ќе ги поставува своите граници. И затоа, мора да се вложи голема претпазливост и грижа за да се заштитат сите вклучени. Бидејќи примарната одговорност за да се зачува односот меѓу менторот и ученикот, почива на менторот, „орудието за промена“ мора да биде успешно во поставувањето и одржувањето на границите.

Поставување на случајни и проактивни граници. Традиционалниот пристап кон сведочењето - имено, систематското објавување на библиските вистини, не само што не ги привлекува секуларните постмодернисти, туку всушност ги навредува. Зборувајте за сексуални теми колку сакате, служете се со груб јазик, но само неколку ќе бидат навредени. Меѓутоа, ако зборувате за разликата меѓу доброто и злото, за осведочувањата и верувањата, постмодернистите ќе реагираат како да се однесувате неморално на јавно место. Тие едноставно не разговараат сериозно за таквите теми дури ни меѓу себе, освен во најинтимно окружување, па дури и тогаш не без одредена доза на притеснување. Со сигурност се знае дека злоупотребата во име на религијата е најголемата од сите злоупотреби, бидејќи ја урива највиталната од сите граници - границата на верувањето.

Затоа, можностите за служба мора да се препознаат, да се проценат и да се вложат максимални напори за да се допре до секуларните, особено помладите, постмодерни поединци. Ако сакаме да зборуваме за нашата вера со постмодернистите, прво мора да изградиме однос на доверба и да им дозволиме да разговараат со нас за нивните верувања. Границите секогаш се протегат во двете насоки.

Сабота, 22 октомври 2022

Од јавен до личен евангелизам

Традиционалниот адвентистички пристап кон евангелизацијата ги користел јавните предавања како клучен фактор во духовната „промена“. Сепак, постмодернистите не се чувствуваат удобно во таква атмосфера. Тие обично не се склони да доаѓаат на типичните адвентистички евангелски серии проповеди, ниту пак се чувствуваат трогнати од нив, ако сепак дојдат. Искуството нè учи дека на постмодернистите најдобро им се пристапува според методата лице в лице (односно еден на еден) преку пријателски или менторски односи. Врската еден-на-еден им овозможува на луѓето да истражуваат непознати идеи со сопствено темпо и во безбедна средина. Јавното предавање може да стане дел од релациониот пристап, но вообичаено не успева кај постмодернистите како такви. Во својата работа со секуларните лица, христијанинот треба многу повеќе да се фокусира на развивање односи кои ја унапредуваат довербата отколку на агресивен пристап кој бара брзо донесување на одлуки. Пораката за животот, упатена преку меѓусебните односи, зборува многу погласно отколку пораката објавена само со зборови.

Релацискиот пристап, воспоставувањето вистински заемни односи, ја ужива недвосмислената поддршка на Светото писмо. Оној што поучува и ученикот се наоѓаат во срцето на големиот налог што Исус им ја дал на своите ученици (Матеј 28,19.20). Во големиот налог постои има само една глаголска форма и таа не ни заповеда да држиме јавни предавања, па дури ни да поучуваме и да крштеваме! Главниот глагол на целиот ред е заповедта: **„Направете ги ученици!“** Тука е ставен нагласокот. Иако предавањата можат да помогнат да се развијат меѓусебни односи, самите односи се, всушност, примарната евангелска стратегија што Исус ја објавува во овој текст. И изгледа дека истата стратегија ја следел и самиот Исус додека бил овде на земјата, барем според зборовите на Елена Вајт:

„Вистински успех може да се постигне само ако се примени Христовиот метод за придобивање на луѓето. Спасителот општел со луѓето како Оној кој им посакува добро. Тој го покажувал своето сочувство кон нив, им служел на нивните потреби и ја придобивал нивната доверба. Дури потоа ги повикувал: „Следете Ме“.

„Ние треба да се приближиме до луѓето преку лични залагања. Успехот ќе биде поголем ако посветиме помалку време на проповедање, а повеќе во лична служба. На сиромашните треба да им се помага, за болните треба некој да се грижи, тажните и нажалените треба да се утешат, неуките да се поучат, а неискусните да се советуваат. Треба да плачеме со оние што плачат и да се радуваме со оние што се радуваат. Кога таквото дејствување е поткрепено од силата на убедувањето, од силата на молитвата и од силата на Божјата љубов, трудот не може а да не вроди со плод“ (МН 143.144).

Традиционалниот адвентистички евангелизам е краткорочен проект. Локалната црква инвестира во јавни предавања, се обидува да ги осведочи луѓето да се крстат за три до пет седмици, а потоа здивнува со олеснување за следната година или две. Оваа стратегија може да допре до луѓето кои се на пресвртница, како што е случајот со повеќето имигранти. Меѓутоа, јасната лекција што ја научивме од искуството на Њујорк по 11 септември е дека Американците, припадниците на главните социјални и општествени струења, не се приклучуваат на адвентистичката црква на седмиот ден за четири или шест месеци, а не пак, за четири или шест седмици. Потребна е долгорочна инвестиција (најмалку три до пет години) за да се остави впечаток кај припадниците на основната општествена култура.

Во минатото, адвентистите не покажувале доволно трпение за таквиот пристап. Меѓутоа, моделот на Исусовата земна служба вели дека трпението во евангелизмот треба да стане правило наместо исклучок. Сам Исус, најуспешниот ментор и учител што светот некогаш го познавал, вложил три и пол години во само дванаесет луѓе, па дури морал да претрпи и отпад (Јуда). Ние не смееме да очекуваме настаните да се одвиваат побрзо со постмодернистите во денешниот свет.

Саботиа, 29 октомври 2022

Од нашите потреби до признати потреби

Традиционалниот адвентистички евангелизам се засноваше на јасната свесност за тоа што луѓето треба да научат од нас. Ние им го обезбедуваме тоа онака како што сметаме дека треба, а ако не нè разбрале, тоа е нивниот „проблем“. Постмодернистите, за жал, се покажаа прилично незаинтересирани за нашата традиционална агенда за спасување на нивните души. Тие не чувствуваат дека одговорите што ги имаме, одговараат на прашањата што се важни во нивниот живот.

Многу поуспешен пристап е да слушаме пред да проговориме. Преку слушањето, можеме да ги откриеме потребите што ги чувствуваат припадниците на основните општествени струи во заедницата и тие потреби да ги задоволиме со силата на Евангелието. Кога велам „препознаени потреби“ не мислам на потребите што ние мислиме дека треба да ги чувствуваат, туку на потребите за кои тие самите мислат дека ги чувствуваат. Павле го изразил ваквиот пристап на препознавање на потребите во 1. Коринќаните 9,19-23. велејќи дека ние мора да станеме сè за сите луѓе за да ги спасиме: „Зашто, иако сум слободен од сите, станав роб на сите, та повеќето од нив да ги придобијам: за Јудејците станав Јудеец, за да придобијам Јудејци; за оние што се под Закон, станав како да сум под Закон, за да ги придобијам и тие под Закон; за оние што се без закон, станав како да сум без закон, иако пред Бога не сум без Закон, туку сум под Законот на Христос, за да ги придобијам и оние што се без закон. За слабите станав слаб, за да ги придобијам слабите. За сите станав сè, та на каков и да било начин да спасам некои од нив. А ова го правам поради Евангелието за да бидам соучесник во него.“

Една од основните потреби што ги чувствуваат постмодерните луѓе е да најдат некое место каде што можат позитивно да влијаат на животот на другите луѓе. Со обезбедување можности за гладните да се нахранат и бездомниците да бидат згрижени,

христијаните можат да обезбедат соработка и поддршка на секуларните постмодернисти. Таа заедничка мисија може да создаде врска на духовно заедништво. Црквите кои се вклучени на практичен начин во своето окружување ќе станат многу попријатно место за световните луѓе кои доаѓаат.

Постмодернистите не сакаат да ги трошат своите пари само за свои потреби. Краткорочните мисии – и од локален и од меѓународен вид – можат да бидат моќна привлечна сила за нив. Постмодернистите сакаат да патуваат. Сакаат да запознаваат други култури и сакаат да внесуваат позитивни промени во животот на другите луѓе. Сите овие цели можат да се постигнат преку мисионски патувања, кои ги поврзуваат верниците и оние кои не се, преку заедничко духовно искуство. Кога постмодернистите ќе видат дека автентичната вера води до вистинска служба, што ја потврдува нејзината вредност во нивните очи, тие ќе се стремат да стекнат подлабоко искуство во создавање заедништво со Христа и со Неговиот народ.

Во типичниот адвентистички пристап кон евангелизирањето, предавањата се одржуваат во зградата на црквата. Дури и кога предавањата почнуваат на јавно место, мошне скоро се преселуваат во црквата. Сепак, постмодернистите не се подготвени да дојдат во црква, дури и кога се заинтересирани за темите што ги опфаќаат предавањата. Од друга страна, припадниците на основните општествени струи можат да се најдат во соседството или на работното место. И адвентистите се наоѓаат во истото соседство и на истото работно место. За некој да успее во западниот свет, треба да ги побара луѓето таму каде што се. Затоа, преминот кон соседството и работното место е чекор во вистинска насока.

Павле го користел ваквиот пристап кога ги користел своите вештини за правење шатори за да им се приближи на припадниците на главните општествени движења во негово време. Поминувајќи долго време во работилницата за правење шатори среде градот, Павле успеал да запознае луѓе кои никогаш не би се појавиле во синагогата. Павле навистина ги запознавал луѓето таму каде што тие се наоѓале. Примерот на Павле, но и стварнос-

та на постмодернистите, ни налага да размислиме за преминот од мисија во црквата во црква која е сосредоточена на мисијата. Црквата не е толку цел на мисијата; всушност, тоа е орудие преку кое може да се оствари мисијата.

Соседството или работното место, како начин за остварување на мисијата, бара голем креативен напор. Една од можностите се интересни групи; кога луѓето се собираат на оброк на работното место или во нечиј дом за да работат на заеднички интерес за својата животна околина, за прашања од семејни интереси, на работната етика или на нешто друго што ги зближува членовите на групата и ги држи заедно.

Сабоџа, 5 ноември 2022

Од еден начин до повеќекратен пристап

Типичниот адвентистички евангелистички пристап не е значително различен од моделот што нè враќа назад до евангелистот по име Симпсон од 1902 година. Иако постојат и други варијанти, општиот пристап е прилично конзистентен. Оние на кои им е упатен, реагираат многу позитивно, но процентот на луѓе кои реагираат се намалува, барем во западниот свет.

Постмодернистите се различни како што се различни снегулките. Убаво е што таквата разновидност може да се сретне со онаа разновидност што ја внесува Светиот Дух (1. Коринќаните 12-14). Дури и христијаните вистински инспирирани од Светиот Дух не се вклопуваат во вообичаениот капа; всушност, тие се речиси непредвидливи, како ветрот (Јован 3,8). Различноста на даровите на Светиот Дух ќе води до разновидност во самиот пристап до различните видови умови и до препознаените потреби на постмодерниот човек.

Луѓето кои најдобро ќе им пристапат на постмодернистичките секуларни луѓе ќе бидат поединци кои стекнале длабоко животното искуство со Бога. Тие страдале во животните неволји. Тие длабоко и искрено го вклучиле Бога во нивниот живот и спозна-

ле кои се тие во Исуса Христа. Ќе ја запознаат целта на нивниот живот и нивната мудрост ќе блесне на ненаметлив начин. Соседите и колегите од работа ќе ги прифатат како ментори. И тие ќе се потрудат да ги искористат сите овие дарови на Светиот Дух за да се поврзат со луѓето кои не би одговориле на традиционалните пристапи. Други во Црквата би можеле да ја критикуваат нивната креативност, затоа што таа не изгледа како „old-time-religiја“. Меѓутоа, луѓето кои се поттикнати од Светиот Дух, ќе ги користат своите дарови со храброст што произлегува од сознанието дека Бог ја одобрува нивната активност.

Сабоџа, 12 ноември 2022

Од преобратување до сосредоточеност на процесот

Традиционалниот адвентистички евангелизам се фокусира на преобратувањето и крштевањето. Замислете низа што оди од -10 до +10. На едниот крај, -10 означува личност која нема апсолутно никакво знаење за Бога. На другиот крај, +10 означува вистински посветен верник кој го следи Бога. Нултата точка е точка на преобратување и крштевање. Традиционалниот евангелизам се фокусира на тоа да ги доведе луѓето од точката -2 на позитивната страна. Додека не се случи крштевањето, напорите не се сметаат за успешни. Меѓутоа, секуларниот човек, припадник на основната општествена струја, се чини дека е многу подлабоко на минусната страна од типичниот учесник по евангелизација, кој „се заинтересирал“. Ова значи дека ние имаме мало или никакво влијание врз основните општествени струења.

Евангелизацијата според моделот „сол“, од друга страна, може да се одржи и на места каде што не се насира веднаш крштевање. Ако некое лице се движи од -8 на -6 на скалата, евангелизацијата е успешна. Клучот за фокусирање на процесот лежи во охрабрувањето на луѓето со кои работиме да започнат или да продолжат да се движат кон Исуса. Процесното евангелизирање не е ограничено само на секуларните луѓе. Идејата за „процес“ се однесу-

ва и на позитивната страна на скалилото - да се негуваат крстелните свети за да станат многу полојални ученици.

Книгата „Копнежот на вековите“ појаснува дека Исус бил посветен на идејата за процесна евангелизација. Најдобрите библиски примери за „процес“ се наоѓаат во начинот на кој Исус се справил со проблемот на Јуда и Петар. И во двата случаи, патувањето било непостојано, со многу застранувања и ќорсокаци. Сепак, Исус продолжил да работи и со двајцата, и на крајот успеал со Петар. Исусовото трпение било големо, бавното преобратување е добар модел за работа со постмодернистите.

Сабота, 19 ноември 2022

Од црква до заедница

Адвентистите се навикнати на идејата дека заедницата на верници треба да се собере во зграда наречена „црква“ и која личи на црква. Сепак, постмодернистите ретко размислуваат за црковните згради на позитивен начин. Тие се склони да ги сметаат за архитектонски предизвици и како залудно потрошен простор. Многумина имаат непријатни сеќавања од претходните искуства со црковните згради и ги сметаат за здодевни или злоупотребени. Во одреден момент од нивното искуство, тие ја отфрлиле идејата за „црква“.

Во некои земји, многу постмодернисти по прво би ја преминале улицата, отколку да минат покрај црква. Самиот стил на црковната градба ги одбива. Затоа, адвентистичката заедница, која е искрено заинтересирана да им се приближи на постмодернистите, ќе разгледа нови модели на остварување заедништво. Слаткарници, здравствени центри, спортски сали или „цркви во домот“ ќе бидат меѓу моделите на кои ќе помислат.

Ова може да изгледа болно радикално во вашите очи - можеби дури и еретички. Сепак, можеби ќе се изненадите кога ќе дознаете дека најстарата позната црковна зграда во римскиот свет датира некаде меѓу 250. и 300. година од нашата ера. Се наоѓа во

Дура Европус во Сирија. Според тоа, повеќе од два века првите христијани цветале без црковни згради. Нашата сегашна приврзаност кон таквите градби е наследство на Константин Велики, личност која обично не ја земаме како модел на здраво новозаветно размислување. Во новозаветните времиња, повеќето месни цркви се чини дека се состанувале во попространите домови што им биле достапни на верниците во нивната област. Според тоа, другите облици на заедништво не се туѓи на Библијата.

Дали таквите идеи говорат за смрт на традиционалните месни цркви? Никако! Од една причина! Глобалната миграција на луѓето во западниот свет значи дека повеќето заедници на Запад доживуваат постојан прилив на луѓе од различни земји. Меѓу нив има христијани модернисти, но и секуларни луѓе. Луѓето отргнати од своите корени ќе бараат заедници кои ја делат истата вера како и оние на кои се навикнале кај нив дома. Затоа, во догледна иднина ќе има доволно простор за традиционалните заедници во традиционалните црковни градби.

Таквите заедници сè уште можат да имаат влијание врз модернистичките и постмодернистичките секуларни средини до степен до кој нивните верници ја поттикнуваат нивната култура да се меша со околните култури. Ако традиционалната црковна заедница копнее да им се приближи на изгубените луѓе и ако е подготвена да го следи Божјиот принцип за приближување на луѓето на местото каде што се наоѓаат тие, таа ќе може да допре до секуларните луѓе и барем за некое време да ги вклучи во својата средина. Сепак, би можеле да се постигнат уште подобри резултати доколку секуларните луѓе се вклучат во заедницата која е осетлива за нивните потреби и ги задоволува потребите на општото струење на нивната култура. Таквата заедница може да стане проширено семејство што многу секуларни луѓе го изгубиле. Таа може да им ја обезбеди топлината што толку често се истиснува од забрзаниот живот на луѓето во технолошкиот свет. Имајте предвид дека постмодернистите имаат потреба да осетат дека припаѓаат на некоја средина пред да бидат подготвени да испитаат во што треба да веруваат.

Сабота, 26 ноември 2022

Од црковна до Божја контрола

Ваквата промена е возбудлива и застрашува. Премиорот кон долгорочна, релациона, процесно ориентирана евангелизација е доволно голем предизвик сам по себе. Но, ако заедницата повеќе не може да се поистоветува со традиционалната црковна градба, тогаш работите почнале уште повеќе да излегуваат од контрола. Меѓутоа, зар не е токму тоа суштината на изреката: „Остави сè и препушти му на Бога“, Тој, а не ние, да го преземе управувањето над нашето духовно патување? Тој да биде единствениот кој сигурно може да ги насочува чекорите и брзината на нашиот духовен раст?

Традиционалниот процес на евангелизација ги трошел сите свои сили за да ги следи луѓето од првата средба, преку заинтересираност за серијата евангелски предавања, па сè до крштевањето. Оваа процедура дава многу добри резултати кога се работи со христијанските модернисти. И затоа на Црквата ѝ е многу тешко да се откаже од него. Сепак, на долг период, немаме друг избор. Процесот на преобратување на постмодернистите обично е тешко да се следи и оцени. Ова го забележав дури и кај моите деца. А за оние кои не пораснале во традиционалната црква, процесот ќе вклучува средби со групи кои не се поврзани со Црквата, па дури и средби со други религии.

Кога станува збор за постмодернистите, особено е важно да им дадеме можност да размислуваат сами за себе и да растат со брзина што самите ќе ја одредуваат. Мораме да ги препуштиме на Светиот Дух и на Неговата грижа. Дали имаме доволно доверба во Светиот Дух за да ги препуштиме во Негови раце? Или треба намерно да го забрзаме темпото и да ги принудиме да донесат одлука пред да созрее времето? Можеме ли некои случаи да ги оставиме доволно долго за славата за преобратувањето да му се припише на Бога, а не на евангелистот или на оној што сведочел? Црквите кои го оценуваат успехот првенствено врз

основа на суви бројки, нема да имаат радост во работата со секундарните луѓе.

Сигурно нема да ни биде лесно да се откажеме од контролата над процесот на преобратување. Можеби ќе ни биде тешко да имаме толку голема доверба во Бога за да му препуштиме да ги употреби нашите напори и да ги искористи за своја слава, дури и тогаш кога ние самите нема да ги видиме резултатите од нашите напори. Павле го опишал библискиот метод на контрола кога рекол: „Јас посадив, Аполос полеа, но Бог направи да израсне!“ (1. Коринќаните 3,6). Понекогаш ќе ја жнееме жетвата од нашите напори. Можеби во текот на оваа генерација, идејата за „крадење овци“ ќе ја изгуби својата острина и ќе биде препознаена како норма на духовен раст и развој. Кога на овците им се препушта правото на избор, тие имаат тенденција да одат по обиколен пат.

Убавината да се откажеме од контролата и да му ја препуштиме на Бога, е во тоа што нè ослободува и ни дава можност да ја видиме Неговата рака како работи. Кога ќе си дозволиме да се потпреме на Него, Тој ќе ни стане многу пореален. Патот на предавање на контролата на Бога навистина нè плаши, но тој е крајниот противотров и за нашата индивидуална и за нашата колективна себичност. Кога на другите ќе им се припишат заслугите за нашата духовна работа, ќе можеме да ги кажеме најубавите зборови што некогаш ги кажало човечко суштество, а тоа се зборовите на Исус: „Тој треба да расте, а јас да се смалувам!“ (Јован 3,30).

Сабоџа, 3 декември 2022

Од исклучивост до вклученост

Се соочуваме со напнатоста помеѓу исклучивоста и вклученоста, меѓу сосредоточеноста на чистите учења и сосредоточувањето на отвореноста на благодатта. Ако се сосредоточиме на чистотата, ќе станеме мали и уште повеќе зафатени во идиосин-

кразија (заб. на прев.: идиосинкразија значи препознатлива или специфична карактеристика на поединец, место или нешто, а може да значи и ексцентричност). Во својата крајност, таквиот пристап ќе нè наведе да се претвориме во заедница која е послична на Амишите отколку на најважните општествени струи на нашето време. Но, ако се сосредоточиме на тоа да станеме „сè за сите луѓе“ (види 1. Коринќаните 9,22.23), можеме да се претвориме во големо мноштво кое покажува голема разновидност во облиците на богослужение и во стандардите на однесување. Така би го изгубиле нашиот идентитет во процесот на неговото ширење меѓу другите.

Ние, како група, се обидуваме да чекориме по некој сред пат, со што ги губиме потенцијалните придобивки од двата пристапи. Можеби Божјиот идеал е да ги следиме двете страни на оваа навидум дилема. Но, ако Божјата рака навистина е вклучена во појавата на постмодерната состојба, ќе мора да станеме многу поотворени за вклученоста и многу поотворени во нашето однесување кон другите. Мораме да обрнеме многу повеќе внимание на зборовите на Исус: „Зашто, кој не е против нас, тој е со нас!“ (Лука 9,50; Марко 9,40).

Во Книгата на пророкот Исаија 56 глава постои еден прекрасен старозаветен текст за вклученоста. Таа глава се залага за вклучување на туѓинците и евнусите на богослужението во светилиштето (Исаија 56,3-7). Овој текст има запрепастувачка порака во контекст на Стариот Завет, бидејќи таквата вклученост била изричито забранета во Мојсеевиот закон. Во 5. Мојсеева 23,8 се објаснува дека странците можат да се приклучат на богослужбата во светилиштето дури по третото колено. Текстот во 2. Мојсеева 23,1 ги исклучува од богослужението оние на кои им биле отстранети половите органи. Овде гледаме дека Исаија оди против законот кога на „исклучените“ им нуди целосен пристап до израелскиот Бог. Каква и да била Божјата намера во времето на излегувањето од Египет, таа нема да се однесува на времето што го опишува Исаија. Во следните текстови, Исаија објавува дека некои од овие странци дури ќе бидат прифатени како свештени-

ци (Исаија 66,19-21). Според Исаија, Бог повторно ги поставувал границите на Израел во согласност со особините на неговиот карактер, а не според границите на израелското гледиште.

Има време и место за исклучивост. Има време и место да се постават граници и да се заштитат идентитетите повеќе од што било друго. Но, во Библијата има и докази дека Божјиот идеал е да ја премести човечката раса од исклучивост кон вклучивост. Постојат докази дека состојбата на последното време ќе биде таква што Бог ќе ги отстрани бариерите и ќе му понуди на човечкиот род свеж увид во неговите спасоносни намери. Основната бариера против вклучивоста не е Божјето срце, туку срцето на човечките суштества. Вистинската верност кон Бога ќе го отвори патот за вистинска вклучивост, која ќе опфати мноштво од сите „народи, племиња и јазици“ (Откровение 14,6). На крајот, Божјиот дом ќе стане „дом за молитва за сите народи“ (Исаија 56,7; Марко 1117).

Овој дух на вклученост ќе послужи како охрабрување и поддршка за постмодернистите. Во многу случаи, тие биле злоупотребувани и запоставени од нивните добротоечки родители, ориентирани кон кариера. Тие искусиле слични злоупотреби во контекст на верските институции. Затоа, тие имаат став на одбивност кон секој кој вели: „Јас сум во право, а вие не сте!“ Пред да бидат подготвени да го слушнат предизвикот на евангелието, треба да го искушат вистинското „добредојде“ на евангелието.

Сабоџа, 10 декември 2022

Основни потреби на секуларните лица - 1.

Дали има некои основни потреби што би биле заеднички за секуларните модернисти и за постмодернистите? Потребни кои би биле најблизу до нивните непосредни духовни интереси? Потребни кои би го отвориле патот за духовен пристап? Ако е така, таквите потреби би биле клучна почетна точка за релациониот пристап.

1. Потребата за приврзаност. Секуларните луѓе често чувствуваат потреба да се посветат на некоја цел, група или личност која е поголема од нив самите. Луѓето не можат целосно да бидат задоволни со бескрајно повторување на рутински задачи. Значењето мора да се најде надвор од вообичаените текови. Некои од нив ќе ја исполнат оваа потреба со поддршка на спортски тимови. Судбината на еден спортски тим може да изгледа прилично тривијална како центар на нечиј живот. Меѓутоа, таквата приврзаност делува како симбол на уште една многу поголема потреба - потребата човекот да се посвети на нешто многу поголемо од себе. Бучавата и навивањето на толпата за нивниот тим сепак, на некој начин, задоволува одредена потреба на човекот.

Помалку тривијални замени за верата вклучуваат патриотизмот или страста за зачувување на човековата околина. Сè повеќе луѓе се посветуваат на рециклирање или намалување на потрошувачката за да не се оптоварува непотребно еколошкиот систем на Земјата. Заштитата на нашата планета е секако голем и важен потфат. Сепак, на подлабоко ниво, верувам дека луѓето бараат нешто многу поголемо од екологијата.

Адвентизмот е уникатно позициониран да донесе одредена промена на овој план. Нашиот поглед на светот ја вклучува најголемата Личност и најголемите прашања на кои човек би можел целосно да им се посвети. Околината на целата вселена за цела вечност е загрозна во евангелскиот дел. Адвентистичкиот пробив во светот може да ни ја даде најголемата од сите перспективи, но тоа нема да биде лесно да се постигне.

Постмодернизмот негува големи сомнежи кон „најголемите идеи“. Токму поради ова, треба да научиме како да го поврземе прашањето за големата борба меѓу доброто и злото со оние прашања што секуларните луѓе ги сфаќаат сериозно. Луѓето сериозно ќе нè сфатат со нашите мегапрашања, ако можеме да покажеме дека нашиот светоглед носи позитивни промени во областа на малите проблеми со кои луѓето се соочуваат секојдневно. Секуларните постмодернисти се гладни особено за практичната вистина, но немаат трпение со теоретските, апстрактни конструкции. Темата на големата борба ќе биде прифатлива до онаа

мера до која го менува светот во доменот на секојдневното искуство.

2. Ослободување од вината. Иако секуларните луѓе можат да се чувствуваат непријатно кога е во прашање изразот „вина“ во неговата јудео-христијанска смисла, тие исто така живеат под товарот на совеста дека не ги исполниле сопствените очекувања. Многумина од нив веќе не ги сфаќаат сериозно Десетте заповеди, но се свесни дека не го исполниле она што го очекувале од самите себе, а уште помалку стандардите што би можеле да им се наметнат однадвор. Дури и нерелигиозните луѓе бараат ослободување од чувството на промашеност — неуспех да ги остварат своите надежи, своите соништа и нивните најдобри намери.

Животен факт е дека во нашето срце очекуваме од себеси барем толку колку што другите очекуваат од нас. Ако покажам со прст кон тебе и речам: „Не треба да го правиш тоа!“ - што кажува тоа за мене? Па, ако можам да ги критикувам другите на тоа поле, тогаш сигурно ни јас самиот не смеам да правам такво нешто, зар не? Секуларните луѓе многу често имаат длабоко чувство за должност, силно чувство за тоа каде треба да бидат во нивниот живот. Неисполнувањето на овие очекувања остава горчливо чувство и повикува да се надомести пропуштеното. Многумина можеби негираат дека се чувствуваат неуспешни и можеби го потопуваат тоа чувство во алкохол, дрога и промискуитет, но тоа може да биде задоволено само со евангелието.

Затоа, ова е местото каде што секуларните луѓе широко се отвораат за вистинското евангелие на Исуса Христа, доколку тоа им биде претставено на живописен и разбирлив начин. Ако сакаме да ја задоволиме оваа потреба, мораме навистина да го разбереме и цениме евангелието на Исуса Христа, пред сè, во нашиот живот. Сè додека не го направиме ова, нема да можеме да ја задоволиме оваа длабока потреба на сите луѓе, не само на секуларните. Нема да можеме да им донесеме исцелување на модерните и постмодерните луѓе, освен ако не разбереме како самите да се излекуваме. Јас опишав релевантен пристап кон евангелието во книгите „Запознај го Бога во реалниот свет“ и „Повторно за првпат сретни се со Бога“.

Сабота, 17 декември 2022

Основни потреби на секуларните луѓе - 2.

Минатата сабота ги проучивме двете основни потреби на секуларните луѓе: потребата за приврзаност и потребата за ослободување од вината. Денес ќе се фокусираме на три други основни потреби:

1. Вистински меѓусебни односи. Денес секуларните луѓе чувствуваат длабока потреба да воспостават вистински меѓучовечки односи. Тие копнеат по вистински односи со вистински луѓе кои доволно се грижат да бидат искрени и лојални. Луѓето денес живеат бучен и вознемирен живот. Трчаат ваму-таму, а меѓучовечките односи стануваат сè поповршни. Посветениот христијанин, кој е подготвен да воспостави чувствителни и автентични односи со секуларните луѓе, ќе најде на раширени раце што го очекуваат.

Црквата има невидена можност овде да се доближи до уморите, ранетите, световните луѓе. Многумина ја избегнувале Црквата врз основа на верувањето дека црковните луѓе се неавтентични и површни и затоа не се способни да ги задоволат нивните длабоки интеррелативски потреби. Како и да е, бидејќи високо технолошкото општество го отежнува одржувањето на значајни врски, луѓето се свртуваат кон широк спектар на опции во потрагата по таквиот вид на поврзаност.

Една од причините зошто припадниците на основните општествени струи се толку гладни за меѓучовечки односи е губењето на поширокото семејство. Во поголемиот дел од човечката историја, неколку генерации од едно семејство - заедно со внуците, тетките и далечните роднини - живееле заедно во иста заедница и ги одржувале меѓусебните односи во посебни околности и на редовна основа. Меѓутоа, во денешно време браќата и сестрите, родителите и децата, дедовците и бабите живеат расфрлани низ целата земја и низ целиот свет. Животот во Северна Америка поприма сè повеќе номадски карактер, бидејќи луѓето се селат секогаш кога ќе најдат нова работа или ќе купат нова куќа.

Меѓутоа, сето тоа ни отвора нови можности. Секоја година, повеќе од милион нови куќи се градат во претрпаните предградија. Секоја личност што се преселила во овие предградија се одвоила од својот претходен дом и од односите што ги изградила во претходната околина. Овие нови предградија можеби се возбудливи и свежи, но тие се полни со луѓе кои се осамени поради нивната селидба. Верниците кои се преселуваат во таква нова средина имаат златна и прилично краткорочна можност да им обезбедат чувство на проширено семејство на оние што се отргнати од нивните првобитни семејства. Светиот Дух може да го искористи нашиот грижлив допир за да ја задоволи потребата за таков замен однос што само Бог може да им го обезбеди на луѓето.

2. Космичка филозофија. Секуларните луѓе чувствуваат потреба за космичка филозофија, иако посебно постмодернистите очајно се плашат дали таа може да се постигне. Повеќето човечки суштества копнеат по сигурност дека сè некако ќе се стави во ред, дека припаѓаат на уреден универзум кој има своја смисла. Адвентистите можеби не се ни свесни за таа нивна потреба поради нивната увереност дека сите космички прашања сигурно ќе бидат решени еден ден со божествената интервенција. Само замислете каков би бил нашиот живот кога не би имале никаква претстава од каде доаѓа нашиот свет, никаква претстава како сè ќе се заврши, никаков поим како изгледа универзумот надвор од дофатот на телескопите.

За адвентистите, целокупната голема шема на големата борба претставува голема рамка за нашето лично разбирање на вселената и за нашето место во таа вселена. Просечниот човек гледа во небото и нема голема претстава за она што се случува таму. Таа е него е една голема празнина. Сè што може да дознае е она што го дознаваме на Земјата со нашите пет сетила. Она што го нарекуваме „есхатологија“ или настани на последните денови - космичката филозофија која ја става целата вселена во истата рамка - е туѓо за повеќето луѓе.

Затоа, во соодветни моменти, оваа свесност за местото во поголемата шема на нештата може да стане многу значајна и во

секуларен контекст. Земајќи го предвид она што веќе го научивме за мета-наративите, и ова е една од потребите што можат полесно да се исполнат кај секуларните модернисти отколку кај секуларните постмодернисти. Модерните секуларисти можеби немаат голема слика за вселената која е втемелена на Бога, но сепак веруваат дека тоа е можно. Постмодернистите сметаат дека целата идеја за космичка филозофија е предизвик, иако копнеат по неа длабоко во нивното срце.

3. Насоки во начинот на живот. Во нашево време, световните луѓе искрено бараат помош за да го бараат најдобриот начин на живот. Книгите за самопомош се најпродавани денес: самопомош за воведување водовод, самопомош во домашните работи, самопомош во решавањето на брачните проблеми, самопомош во изработка на керамика итн. Големата грижа на повеќето млади луѓе е што не знаат што да направат со својот живот. Постои готовност да се прифати помош од која било страна, под услов директно да ги задоволува нивните потреби и да зборува на јазикот што им е познат и има смисла за нив.

Искрено говорејќи, ниту една религија никаде во светот не нуди толку многу упатства за тоа како да се живее како адвентистичката. Ние не го прикажуваме секогаш нашиот начин на живот кој би ги привлекол луѓето на местата каде што живеат, но секој начин на живот што „функционира“ е многу привлечен во секуларен контекст. Сепак, тој допрва треба да им биде откриен на луѓето од една принципиелна и логична перспектива, а не како збир на низа крути правила. Припадниците на секуларните основни општествени струи се секако информирани дека адвентистичката заедница во Лома Линда, Калифорнија, е веројатно единствената заедница во светот со толку долг животен век (види National Geographic, ноември 2005 година). Секако дека постои интерес за принципите кои обезбедуваат толку долг и успешен живот. Ние допрва треба да се организираме и да почнеме успешно да го објавуваме тој начин на живот, но можностите се секако пред нас!

Саботиа, 24 декември 2022

Креативно слушање

Кој е најдобриот начин да им се приближиме на секуларните луѓе? Креативно слушање! Креативното слушање е уметност на поставување прашања, прашања кои се однесуваат на она што има вистинско значење во животот на другата личност. Креативното слушање не ми доаѓа природно. Имам тенденција да зборувам премногу, а премалку да ги слушам другите. Готовноста да се слуша е основен предуслов.

Сепак, слушањето мора да биде многу повеќе од злодевна задача, доколку сакаме да биде конструктивно. Ако само седнете и дозволите секуларна личност да зборува за што сака, ќе слушнете многу бесмислени работи, многу недоискажани искуства, а понекогаш и многу непристојни зборови. Дозволувањето на секуларната личност само да талка со мислите, многу пати резултира со она што го нарекуваме „струење на свеста“. Струењето на свеста станало дури и еден вид вештина во постмодерниот свет, како што се гледа преку кратките вињети на MTV или YouTube. Затоа, ако некој не го насочи разговорот во разумна насока, повеќето луѓе во нашево време ќе талкаат по сите можни теми и нема ни да бидат свесни дека разговорот не води кон ништо.

Една интересна илустрација за креативното слушање може да се најде во разговорот на Исус со Самарјанката (Копнежот на вековите, стр. 143-148). Во еден момент, Исус ѝ дозволува на Самарјанката да зборува за што сака. Но кога Исус потоа спомнува нешто за нејзиниот брачен живот, таа вешто го насочува разговорот кон теолошки прашања. Во друг момент, самиот Исус нагло отстапува од темата на разговор. Основната мисла е дека Исус има цел со овој разговор, иако ѝ дозволува на жената да искаже и малку „струење на свеста“. Креативното слушање е многу повеќе проактивно отколку реактивно. Целта на креативното слушање е многу поголема од „убивањето“ на времето.

Креативното слушање се обидува да ги открие и препознае потребите што го придвижуваат животот на другиот. Ова значи

да се поставуваат прашања кои на незабележлив начин ја поттикнуваат другата личност полека да ги разоткрие основните проблеми во нејзиниот живот.

Креативното слушање значи да научите да ги поставувате вистинските прашања во вистинско време. Повеќето луѓе сакаат да зборуваат за себе и сакаат луѓе кои се добри слушатели. Преку прашања, ние го повикуваме световно лице да ни каже за неговото семејство, неговата работа, неговите надежи и соништа. Кога меѓусебната врска се продлабочува, можеме да поставуваме и прашања за неговите стравови и грижи. Ние, всушност, му дозволуваме да го „отпакува“ својот емоционален живот. Ваквите прашања обезбедуваат да го насочиме разговорот во конструктивна насока на пријатен и релаксиран начин.

Креативното слушање може да биде и предизвик. Повеќето луѓе природно се колебаат да ги преминат границите на комфортната зона кај другите луѓе. Дали ќе правите грешки додека слушате? Ќе ги преминете ли границите кои другите луѓе си ги поставиле и така да се ставите себеси во непријатна положба, барем одвреме-навреме? Секако! Но, навистина не постои подобар начин да научиме како да разговараме со припадниците на секуларните општествени струења, освен да го правиме токму тоа.

Сабоџа, 31 декември 2022

Можеме ли да научиме нешто од мегацрквите?

Пасторот Олдвин Хамфрис пишува: „Таа зима во 1988 година седев обземен од восхит заедно со мноштво верници собрани на петтото од седумте богослуженија во Црквата на потполното евангелие кое го водеше пасторот Пол Чо, на островот Оида во Сеул, во Јужна Кореја. Дваесет илјади огнени следбеници на таа Црква ги соединиле своите гласови, упатувајќи ги своите поединечни молитви. Иако ја сфаќав единствената разлика меѓу таа мегацрква и мојата мала месна црква, тоа не ме спречи да по-

чувствувам некој вид духовно жалење и каење предизвикани од мислата дека мојата црква во Северна Америка не расте и не доживува такво искуство во градењето на Божјето царство како оваа што ја посетив“.

Неколку извори на податоци укажуваат дека пасторот Пол Чо имал пристап до книгите на Елена Г. Вајт („Евангелизам“ и „Слуги на евангелието“) кога ги формулирал своите претстави и замисли да ја основа најголемата месна црква на оваа планета – која сега се гордее што има повеќе од 750 илјади верници и повеќе од 50 илјади водачи на мали групи кои се состануваат секоја среда навечер за да добијат упатства да работат на своето оспособување. Чо тврди дека неговата црква нема „задна врата“ преку која би поминувале верниците што го напуштаат заедништвото. Тој може да го негува ова уверување затоа што неговата црква е организирана според принципот на дејствување на верниците во рамките на малите групи. Верниците, како ученици, се поделени на повеќе од 50 илјади мали групи, наречени клетки. ДНК на тие мали групи се состојки на една потполно развиена црква, вклучувајќи го и образовното одделение кое ги оспособува и обучува верниците да ги придобиваат ближните за Христа во своето опкружување, во својот круг на пријатели и познаници во период од три до девет месеци по придружувањето на клетката.

Клетките имаат налог да се поделат кога ќе достигнат бројка од петнаесет поединци, но и двете новонастанати клетки се множат и делат според истиот принцип. И така, секој нов обратеник си има свој пастир, своја група што го поддржува, но и служба која донесува плодови. На прв поглед, често мислиме дека мега-црквите, како што е црквата на пасторот Пол Чо, немаат такви доктринарни проблеми со какви што ние се соочуваме кога се трудиме да ги досегнеме потенцијалните обратеници. Според тоа, ние заклучуваме дека „на нив им е многу полесно да растат“!

Меѓутоа, во некои од тие цркви, барањата што им се упатуваат на верниците, со цел да се посветат на тоа да служат, се многу поголеми од оние што се упатуваат во нашата Црква. Прашањето гласи: „Дали е полесно да се прифатат доктрините и начинот

на живот – или доживотно да се биде посветен на службата за придобивање обратеници во рамките на Црквата која е сочинета од мали и меѓусебно поврзани групи?“

Во најмала рака, една мегацрква бара од своите верници да се вклучат во службата за да можат да останат во редовен и добар однос со својата Црква. Верништвото треба секоја година да се преиспитува за да види дали верниците ја извршуваат својата евангелска должност. Сигурни сме дека, при преобратувањето, верниците добиваат духовни дарови што им ги дава Светиот Дух за усовршување на Црквата.

Доколку верникот не е вклучен во службата, се донесува заклучок дека тој не одговорил на повиците на Светиот Дух и дека не ја прифатил Неговата добрина. Таквите немаат никакви докази дека се придружиле на Христовото Тело, бидејќи во нивниот живот не се покажува ниту еден дар на Светиот Дух.

Само Светиот Дух може да внесе промена во нашата Црква. Меѓутоа, малите групи можат да станат основно средство да се осигури излевање на Светиот Дух. Единствено присуството на Исус Христос може да ги преобрази луѓето, а Неговото присуство се покажува преку Светиот Дух, кој овозможува растење на поединците и остварување на мисијата на Црквата преку заедницата на малите групи.

ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА
4/2022

Мисионски стихови
Излегува тримесечно

Издава:

Христијанска адвентистичка црква,
црква на адвентистите на седмиот ден

Одговара:

Томе Трајков

Техничко уредување:

Мелита Томовска

Превод:

Илија Киров

Адреса:

Ул “Влае” 42
1000 СКОПЈЕ

www.adventisti.org.mk

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА